

Når er det min tur?

PERSONLIGE OPPLEVELSER

ANONYM

Forfatteren ønsker å være anonym, men vedkommendes identitet er kjent for redaksjonen.

Jeg har hatt jobb på sykehjem før studiet, jeg har hatt sommerjobb som pleieassistent på sykehus, jeg har bidratt og tatt ekstravakter under koronapandemien, jeg har hospitert hver sommer under studietiden. Jeg har flere verv, kurs og gode attester fra tidligere arbeidsgivere. Jeg er positiv, engasjert, selvstendig og så videre. Dette er en CV og egenskaper mange av mine medstudenter kjenner seg igjen i, og man skulle jo tro den var ganske solid.

«Hva fikk jeg? Ikke et eneste intervju»

Det jeg nå ønsket før sommeren var å tre inn i en stilling som legevikar, med min lenge ettertraktede midlertidige lisens. Jeg sendte utallige søknader gjennom Webcruiter, jeg sendte til og med e-post til venninna-til-kona-til-kollegaen-til-nært-familiemedlem, i håp om napp.

Hva fikk jeg? Ikke et eneste intervju. Ikke engang på sykehuset jeg har jobbet i alle år, der legene og overlegene hilser på meg med fornavn. Jeg har absolutt gitt uttrykk for at det er her jeg ønsker å jobbe. Noen vil kanskje til og med si at jeg har «smisket». Tydeligvis ikke godt nok.

Man begynner virkelig å lure på om alle somrene man ikke har tatt ferie til fordel for jobb, var verdt det. Man begynner å lure på hvorfor man ikke er bra nok eller hva de andre har gjort som har vært bedre. Er det fordi jeg ikke har studert i Norge? Er det fordi jeg er fra en storby og ikke kan skilte med lokal tilhørighet ved de mindre sykehusene? Er det fordi jeg ikke har vært utadventd nok? Flink nok med pasienter? Ikke gjort nok av «det lille ekstra»?

«Jaget etter LIS1-stilling har økt de siste årene, og det forplanter seg bare nedover i systemet»

Å få jobb som medisinstudent med lisens har nesten blitt et krav for å få LIS1-stilling. Når man til og med sliter med å få det første, hvordan i all verden skal man få det andre?

Jaget etter LIS1-stilling har økt de siste årene, og det forplanter seg bare nedover i systemet. Når det er nærmere 350 søkere til 14 vikarstillinger, skjønner jeg at valg må tas – og at valget ikke falt på meg denne gangen. Men jeg begynner å lure på om det noen gang blir min tur.

